

عنوان مقاله:

بازنمود آموزه های تعلیمی در شکوائیه های طالب آملی

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 4، شماره 14 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

داریوش کاظمی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

مصطفی صابری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

خلاصه مقاله:

بررسی شکوه و آموزه های تعلیمی نهفته در اشعار طالب آملی به عنوان یک شاعر عارف، جدا از شناخت اوضاع سیاسی و اجتماعی، به شناخت افکار، عقاید و زبان خاص او وابسته است. بدین منظور در این گفتار ابتدا به توضیحی اجمالی پیرامون زبان خاص عرفا پرداخته می شود تا از زبان رمزی عرفانی اطلاعاتی به دست آوریم. سپس از میان اشعار مختلفی که طالب در آنها شکوه و شکایتی را مطرح ساخته است به شکوه او از مردم خواهیم پرداخت و تعلیم مورد نظر او را که به شکل شکوائیه بیان گردیده با ذکر شواهد جستجو خواهیم کرد. بررسی شکوائیه های طالب، ما را به این نتیجه می رساند که شکایت از مردم در حقیقت، شکایت از نابرداری، ظلم، نفاق، ریا و همه آن چیزی است که با نوع ایدئولوژی و جهان بینی عرفانی در تضاد است و بیان شکوه نوعی اعتراض و مبارزه است. از سوی دیگر طالب در بیان شکوه و شکایت، نه تنها مردمان عصر خویش بلکه همه انسان ها را از اندیشه ها، رفتارها و کردارهای ناشایست برحذر می دارد.

کلمات کلیدی:

طالب آملی، شکوه، مردم، آموزه، تعلیمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1795079>

